

The illustration is a stylized, folk-art style drawing. In the foreground, a young girl with white hair and rosy cheeks is shown from the chest up, wearing a red jacket over a white and black patterned sweater. In the background, a man in a red and orange checkered jacket and a grey hat leads a brown horse. The scene is set in a town square with ornate buildings and bare trees. The background is filled with large, overlapping circles in shades of orange, yellow, and red, suggesting a sunset or autumn. The overall style is expressive and colorful.

DOORTJE

**en de
orgelman**

w.p. balkenende

DOORTJE EN DE ORGELMAN

ISBN 90 266 4393 4

W. P. BALKENENDE

**DOORTJE
EN DE ORGELMAN**

Met illustraties van Reintje Venema

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. — NIJKERK

EEN VERWEND MEISJE

Ze woonde maar alleen op de boerderij.

Alleen... met vader en moeder!

En met Kastor, de grote herdershond, en nog een heleboel andere dieren.

De boerderij „Welgelegen" lag aan de rand van het dorp.

Vader vond het een mooie naam voor een boerderij. Doortje niet!

Doortje woonde hier zo alleen als klein meisje. Ze moest altijd helemaal alleen naar school... „Het is „Boerderij-verweg," mopperde ze wel eens.

Thuis was ze ook altijd maar alleen... met moeder. De moeders van de andere meisjes uit de klas vonden „Welgelegen" ook te ver weg. Dat was te gevaarlijk, zo langs de weg en die brede sloten...

Hun kinderen mochten niet bij Doortje komen spelen. Daarom verwende moeder haar maar een beetje. Een beetje al te veel.

Doortje mocht veel te veel!

Ze mocht Kastor in huis halen.

Kastor was ruw en wild. Hij had een bloementafeltje omvergelopen.

De bloembak was stuk.

O, wat was dat een rommel.

Moeder zuchtte ervan, ze moest alles opvegen. Ze moest de planten opnieuw in de bloembak potten.

Maar Doortje lachte erom.
Ze stoeide verder met Kastor, en weer hadden ze een ongeluk!
De kom met goudvissen viel kletterend op de grond.
Moeder huilde, weer moest ze gaan opruimen.
En erger... Kastor hapte gauw de visjes op.
„Knap,” vond Doortje.
Maar moeder was boos op Kastor. Zij vond het erg dat hij de visjes opat.
Ze bracht de hond naar de schuur.
Ze zette Doortje voor straf op een stoel...
Maar Doortje bleef niet zitten.
Ze plaagde moeder...
Zachtjes liep ze een eindje van haar stoel weg.
Ze duwde de stopmand om...
Ze trapte de poes op haar staart, zodat ze miauwend wegrende.
Ze zeurde om een snoepje, en ze mopperde maar.
Moeder gaf haar een snoepje, en Doortje mocht weer van de stoel...
Maar blij was ze niet. Ze zei ook niet tegen moeder dat ze spijt had van haar plagen.
Ook niet toen moeder het vroeg.
Daarover was moeder nog meer verdrietig.
Een verwend kind was Doortje. Ze plaagde vader en moeder.
De kinderen in haar klas en de juffrouw.
Maar het liefst plaagde ze het paard van Benne, de oude draaiorgelman.
Dat deed ze het allerliefst.
Dan werd Benne echt boos, hij stak z'n hand kwaad in de lucht.

Benne was dan ook bang voor zijn paard en draaiorgel. Dat zag Doortje, dat wond haar op.

WOENSDAGMIDDAG

Het was woensdagmiddag.

Doortje was niet naar school . . .

Ze was vrij!

In de verte kwam oude Benne met zijn paard en draaiorgel.

Hij kwam vanuit de stad naar het dorp.

Hij moest langs boerderij „Welgelegen”.

Doortje hoorde aan het sloffen van het paard dat de draaiorgelman er met zijn paard en orgel aan kwam.

Ze schoot in haar klompjes.

Ze klepperde over de klinkers van het boeren erf, de weg op.

Ze liep mee tot voorbij de bocht in de weg.

Dan zag moeder haar niet meer . . .

Dáár durfde ze wel, dáár begon ze oude Benne en het paard te plagen.

Ze raapte kleine steentjes op.

Die steentjes lagen langs de asfaltweg.

Doortje gooide ze naar het draaiorgel . . .

Gelukkig gooide ze meestal mis, maar soms . . .

Soms hoorde je „ting” of zachtjes „boem”.

O, dan balde oude Benne zijn vuist, dan zwaaide hij met de arm in de lucht.

Hij was kwaad, hij was bang.

Bang dat die Doortje zijn draaiorgel kapot zou gooien.

Benne werd nog bozer toen Doortje naar zijn paard gooide.
Dat was heel gemeen.

Hoe kan ze dat doen? dacht oude Benne. Een meisje van een boerderij houdt toch van dieren. Een meisje van een christelijke school weet toch dat ze geen oude mensen en weerloze dieren mag plagen?

Toen het paard een steentje voelde prikken, schrok het.

O, toen werd Benne bang, hij hield de teugel nog strakker vast.

O, als zijn paard eens op hol ging!

Het draaiorgel zou dan misschien wel tegen een boom botsen, of tegen een hek van een andere boerderij, of in de sloot vallen.

Stil, heel diep in zijn hart, bad oude Benne: Here laat dat meisje ophouden. Geeft U dat ze anders wordt. Spaar mijn draaiorgel, want ik moet er geld mee verdienen voor mijn oude vrouw en mijn ongelukkig meisje. Die kan niet lopen, Here...

Dat bad hij zo maar op de weg.

Zo maar op een woensdagmiddag.

Maar ook nu vertroebelde het meisje, die Doortje, weer zijn blijdschap.

Hoe kon ze?

Hoe kon ze vanavond bidden en danken?

Hoorde ze niets van de blijde klanken van zijn mooie draaiorgel?

Dacht dat meisje alleen maar aan zichzelf?

Moeizaam slofte oude Benne verder, verdrietig.

Gelukkig, verder ging ze niet mee.

Hij zuchtte diep, en keek nog even schuw achterom.

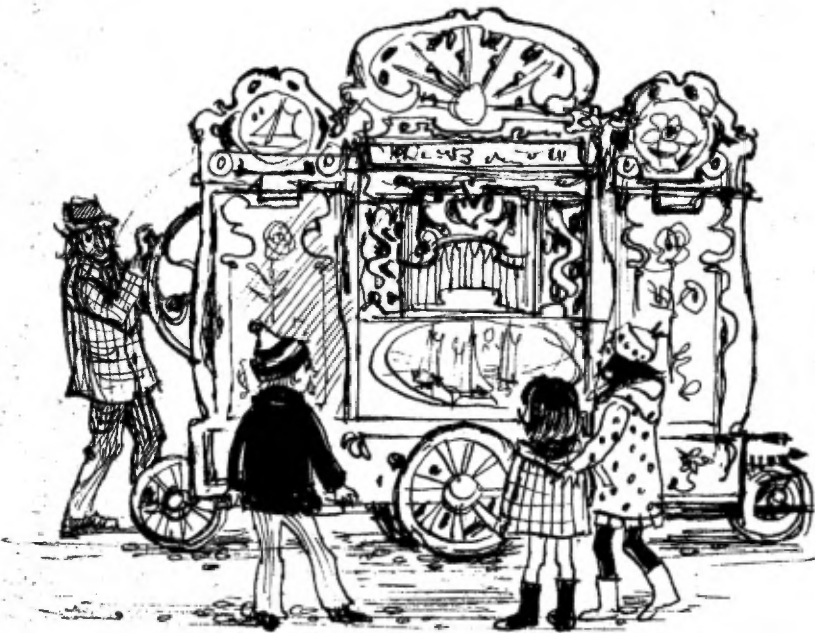
Maar Doortje was blijven staan, en in de verte zag hij de toren van het dorp al!

MUZIEK IN HET DORP

In de Dorpstraat stopte oude Benne. Het paard ging gemakkelijk op drie benen staan.

De kinderen uit het dorp kwamen al aanlopen om naar het draaiorgel te luisteren.

Ver weg was op de weg een klein meisje te zien, ze liep weer naar de boerderij, waar ze woonde.

Maar in het dorp, daar draaide oude Benne nu aan het grote wiel.

Dan klonken vrolijke klanken door de straat.

Draaiorgelmuziek was echte feestmuziek!

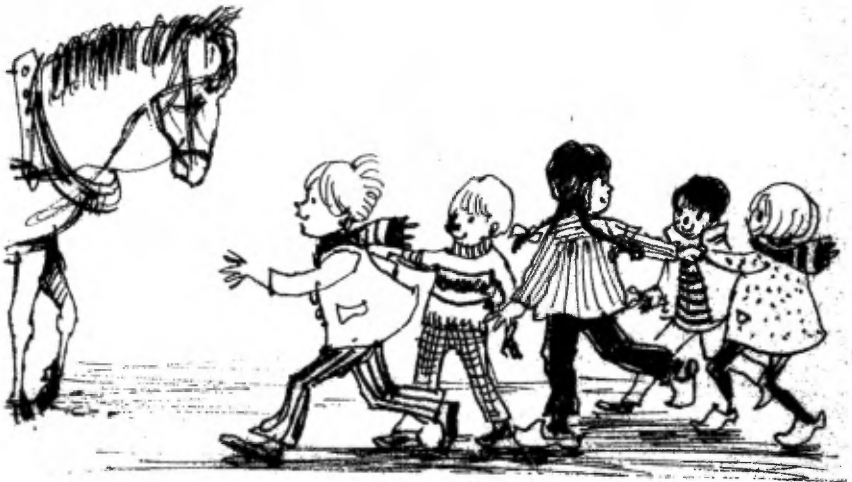
Doortje hoorde het nog in de verte, maar ze zag niet dat de kinderen vrolijk om het orgel sprongen.

Ze zag ook niet dat oude Benne aan de huizen aanbeldde.

Dat de deuren opengingen, en kinderen een geldstuk in zijn busje mochten doen.

Benne had dat geld echt verdiend, hij bracht zulke leuke muziek.

Als het Sint Nicolaas werd, dan speelde het draaiorgel Sint

Nicolaas-versjes.

Dan zongen de kinderen in de Dorpstraat mee:

„Zie de maan schijnt door de bomen,
Makkers staakt uw wild geraas.
't Heerlijk avondje is gekomen,
't Avondje van Sinterklaas.
Vol verwachting klopt ons hart,
Wie de koek krijgt, wie de gard.”

Dan leek het echt feest op straat, ook al was het vroeg donker.
De kinderen merkten het niet eens, ze waren blij.

En tegen kerstfeest...

Dan...?!

Dan speelde oude Benne mooie kerstliederen op zijn draai-
orgel.

Dan sprongen de kinderen niet bij zijn orgel.

Toch waren ze dan óók blij.

Ze zongen zachtjes de wijsjes mee van de versjes die ze op
school hadden geleerd.

Ze luisterden soms heel stil mee, of ze neurieden zachtjes mee.
Als Benne dan terugging naar de stad, was hij toch weer
bang.

Doortje van „Welgelegen” zou hem weer op staan wachten.
Zij had niet meegezongen, zij keek niet blij om die blijde
versjes.

Ze lachte al omdat ze het paard weer zou plagen. Ze had
de steentjes al in haar hand. Ze hitste haar hond, Kastor, op.
Hij moest in de benen van het paard bijten.

Dan werd oude Benne kwaad. Dan mopperde hij. Hij vergat

dat zijn orgel zulke blijde boodschappen had uitgezongen.
Hij stak de gebalde vuist weer in de lucht en riep: „Ga weg,
ondeugend nest!”

Zo ging dat... en toch...

Toch werd Doortje op een goede, een heel goede dag, het
vriendinnetje van de draaiorgelman!

Dat gebeurde niet zo maar.

Benne had haar al een poos niet gezien. **Waarom?**

ZIEKE DOORTJE

Vorig jaar was Doortje het vriendinnetje van oude Benne
geworden.

Eerst was Benne blij dat hij zijn plaaggeest niet meer zag. Dat
was toch een beetje dom. **Waarom zag hij haar niet meer?**

Het was Sint Nicolaas geweest, en Doortje leerde op school
en thuis al kerstversjes.

Ze leerde samen met de andere kinderen de versjes goed zin-
gen.

En thuis met moeder. Ze deed erg haar best.

Ze zouden een fijne kerstmiddag hebben voordat de vakantie
begon.

Maar toen...?

Toen gebeurde het erge!

Doortje werd ziek, zo ziek dat de dokter moest komen.

Vader vergat even de dieren in de warme stal.

Hij stond aan het bedje van Doortje, haar kleine handje in zijn
grote hand.

En moeder vergat op tijd eten op te zetten, want ze bleef ook

bij Doortje.

Ze wreef met haar hand zachtjes over Doortjes voorhoofd.
Soms even met een fris doekje.

O, wat was Doortje ziek!

Vader en moeder baden tot God de Here in de hemel, of Hij
Doortje weer beter wilde maken.

Hij kon Doortje voor hen bewaren, Hij alleen.

Dat wilden ze zo heel erg graag. Ze hadden maar één kindje.
En in de schuur snuffelde Kastor.

Hij zocht Doortje, hij miste haar.

Maar ze kwam niet... o nee.

De dokter had heel bezorgd gekeken, toen hij Doortje goed
had onderzocht.

„Dat meisje is heel ziek,” zei hij tegen vader en moeder.

„Dat is heel erg, ze moet zo vlug mogelijk naar het zieken-
huis in de stad. Daar kunnen de dokters haar helpen!”

Moeder huilde ervan.

Toch maakte ze alles vlug klaar.

Dat was het beste voor Doortje, die daar zo witjes in haar
bedje lag.

Zo stond haar koffertje met kleren en tandenborstel al ge-
pakt toen de ziekenauto het erf kwam oprijden. Vader en
moeder gingen natuurlijk mee met hun meisje.

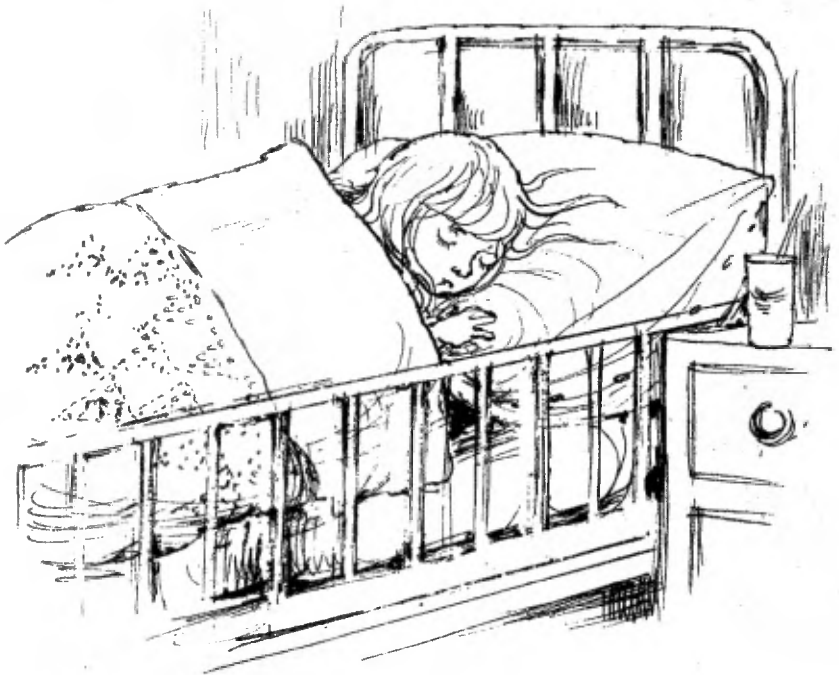
Ze lag daar maar stil, Doortje.

Aan oude Benne dacht ze niet, ook niet aan plagen. Ze voelde
zich zo ziek.

Vader en moeder moesten al maar naar haar kijken. Ze zaten
stil bij haar.

Diep in hun hart klommen de gebeden op tot de Here.

Ja, de Here alleen kon Doortje helpen, als hij het werk van

de dokters wilde zegenen.
Dat wisten ze heel zeker.
De Here kon ook Doortje innerlijk veranderen, daaraan dachten ze nú niet.
Maar God vergeet niets!

IN HET ZIEKENHUIS

Doortje lag in het ziekenhuis, plotseling. Ze lag daar in een schoon bedje.
Vader en moeder mochten nog even bij haar komen kijken.

Doortje zag hen, door haar tranen heen. Tranen van pijn, maar ook van bangheid.

Ze voelde vaders zware hand over haar hoofd strijken en moeders handen hielden de hare vast.

Moeder boog zich diep naar haar over: „Wees maar rustig, meisje. De Here Jezus zorgt ook nú voor jou. Pappa en ik blijven voor jou bidden.”

Gelukkig waren de dokters erg knap.

De spanning brak een beetje, toen één van de dokters in de wachtkamer kwam zeggen dat de operatie goed geslaagd was.

Nu was het wachten op de genezing.

Vader en moeder hadden daar stil zitten bidden, nu dankten ze zonder woorden. En toch... ook dat hoorde de Here. Ook al zeiden ze geen woord hardop.

Nu lag ze daar beter te worden.

Het duurde wel erg lang.

Wat jammer... wat jammer!

Nu kon ze niet eens naar het kerstfeest.

Ze had zo haar best gedaan om de kerstversjes goed te kennen. En een stukje uit de bijbel — een tekst — had ze ook uit haar hoofd geleerd.

En toch kon ze nu geen kerstfeest vieren.

Niet met de juffrouw en de andere kinderen op school.

Ook niet thuis met vader en moeder.

Ze lag daar nog bleek en stilletjes. Overeind komen ging nog niet.

Met de andere zieke kinderen spelen al evenmin.

Als het bezoekuur was, kwamen vader en moeder. Dat was fijn.

Maar verder, nee, verder was het verdrietig.

Doortje wilde veel liever mee naar huis.

Vader of moeder, of soms de juffrouw zaten wel bij haar, maar veel praten deden ze niet. Ook grote mensen voelen zich vreemd tussen al die kinderbedjes. Dat kennen ze niet.

Ze vonden het maar erg.

En thuis...

Thuis miste Kastor haar.

Haar trouwe hond zocht haar nu al dagenlang in de schuur en op het erf. Maar hij kon Doortje niet vinden. Soms jankte hij van verdriet en van verlangen.

Vader klopte hem op de hals: „Het gaat goed met Doortje. Straks mag ze weer naar huis komen, maar we moeten nog geduld hebben.”

De hond kwispelstaartte alsof hij vader begreep.

Langs de weg sjokte oude Benne met paard en draaiorgel.
Hij was blij dat hij dat meisje niet zag. Dom van oude Benne
om er niet aan te denken dat ze ziek zou kunnen zijn. Benne
was veel te blij dat hij zo maar kon doorrijden.

Oude Benne dacht niet aan Doortje.

Doortje dacht niet aan oude Benne.

Dat ze geen kerstfeest kon vieren, dat was erg. Dat was het
allerergste.

Tranen stonden in haar bruine ogen.

HET KERSTFEEST

En toch . . . het kerstfeest kwam.

Of je nu thuis bent, of in het ziekenhuis: de dagen gaan door!
Zo werd het 25 en 26 december, zo werd het eerste en tweede
kerstdag.

Op school was al kerstfeest gevierd.

Het was een mooie middag geweest.

Eerst had de juffrouw verteld hoe de Here Jezus naar de
aarde was gekomen, als een klein kindje, het kindje van Jozef
en Maria.

Ja, dat dachten de mensen . . . maar Jozef en Maria wisten wel
beter.

En later de herders ook, en de Wijzen uit het Oosten.

Maria had op wonderlijke wijze haar Kindje gekregen. Hij
was Gods Zoon.

Hij werd geboren in een stal in Bethlehem, arm en teer. In
doeken gewikkeld en toch . . . Gods Zoon.

Een jongen had de tekst op mogen zeggen: „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar het eeuwig leven hebbe.”

De juffrouw had daarna verder verteld. De Here Jezus was opgegroeid tot de Man van Smarten. Hij wilde aan het kruis lijden om degenen te verlossen die in Hem als hun verlosser geloofden.

Die mensen werden door Hem gered van eeuwige dood en pijn. Hij kwam om zondaren hun zonden te vergeven, en dan mochten zij God en de Here Jezus altijd loven.

Wat hadden de kinderen goed geluisterd!

Nadat ze een beker heerlijke chocolademelk hadden gekregen, had juf nog een ander verhaal verteld. Een verhaal, niet uit de bijbel.

Dat verhaal over de Here Jezus was echt gebeurd, dat was echt wáár!

Nu vertelde juf van dieven in een varkenshok, zo griezelig. Maar echt was dit verhaal niet. Het was zo maar door iemand bedacht. Maar het was wel spannend. Met rode wangen zaten ze te luisteren.

Even hadden ze geen van allen aan Doortje gedacht. Ze schrokken op, toen juf haar naam noemde in het dankgebed.

Ja, Doortje was er niet bij geweest.

Ze misten haar nu toch wel.

Na het feest bracht de juffrouw het boekje dat Doortje anders ook gekregen zou hebben.

„De rode papavers”, heette het.

Ze kreeg ook nog twee appels en een grote sinaasappel. En omdat ze ziek was een mooie kaart extra! Daarop hadden

alle kinderen en de juffrouw hun naam geschreven, op de achterkant.

De juffrouw bleef erg lang bij Doortje. Ze vertelde veel van het kerstfeest. Ze deed het eigenlijk een beetje over.

Doortje zag de klas voor zich, en de kinderen.

Wat jammer dat ze er niet bij geweest was.

Toch was het nu ook een beetje kerstfeest voor Doortje. Ze mocht toch haar tekst zachtjes bij de juffrouw opzeggen.

Maar toch... het was maar een klein beetje feest.

HET DRAAIORGEL

De juffrouw was weer weggegaan.

Alles was weer stil op de kinderzaal in het grote ziekenhuis.

De meeste zusters en dokters hadden vrij.

En op het plein voor het ziekenhuis was het ook stil.

In de donkere dagen tussen Kerst en Nieuwjaar hebben veel mensen vrij. De vaders bleven gezellig thuis. Of als er sneeuw was, gingen ze met de kinderen naar buiten.

Nu lag er geen sneeuw, ook niet op het plein.

Doortje kon het juist zien, als ze haar hoofdje wat naar links draaide.

En toen...

De stilte werd verbroken.

Doortje hoorde het...

Ze hoorde het en ze wist het zeker!

Ze draaide haar hoofdje nog verder naar links. Ze keek door het raampje.

Ja... daar slofte het paard van oude Benne over de keien van het plein.

Achter het paard rammelde het oude draaiorgel.

Doortje zag het!

Ze zag het paard stoppen en het draaiorgel stilstaan.

Oude Benne liet het paard daar zo maar alleen staan en liep naar de ingang van het ziekenhuis.

Even later ging zachtjes de deur van de kinderzaal open en een zuster liep vlug — maar heel zacht — naar de ramen.

Een van de ramen zette ze een heel klein eindje open.

Oude Benne was terug bij zijn draaiorgel. Hij begon het grote wiel te draaien.

Over het plein klonken de klanken van kerstliederen:

„Nu sijt wellecome

Jesu lieve Heer,

Gij komt van al zo hoge,

Van al zo veer.

Nu sijt wellecome, van de hoge hemel neer,

Hier al op dit aardrijk, zijt Gij gezien nooit meer.

Ky-ri-e-leis...”

Nog veel meer versjes speelde het oude draaiorgel. Maar Doortje hoorde het niet meer.

Doortje zag zichzelf langs de weg staan, de handen vol steentjes.

Zij had naar die man gegooid.

Zij had hem geplaagd.

Waarom?

Hij was toch maar een rare draaiorgelman!

Nu wist ze: oude Benne hield ook van de Here Jezus.

Oude Benne was heel anders dan zij gedacht had.

Doortje huilde.
Ze huilde weer.
Niet alleen meer van de pijn.
Ze huilde echt, heel echt!
Ze had geen echt kerstfeest gehad, dat had ze wel gedacht.
Ze kende haar tekst toch goed, en de versjes . . .

ECHT BEROUW

Doortje begon zich te schamen.
Het draaiorgel speelde kerstliederen.
Oude Benne draaide maar steeds aan het grote wiel. Hij was
expres naar het ziekenhuis gekomen om de zieke kinderen
toch de blijde muziek van zijn oude orgel te laten horen.
Dat deed die oude Benne, die zij zo kon plagen, iedere week
weer.
Ze wist toch zo goed dat ze niet plagen mocht. Zeker niet
gemeen plagen.
Vader en moeder hadden dat zo vaak tegen haar gezegd.
Nu schaamde ze zich.
Nu huilde ze van verdriet, van spijt, van echt berouw.
Nu huilde ze echt, heel anders dan toen ze die erge pijn had.
Nu deed haar hartje zeer, zeer van berouw.
Wat had ze gemeen gedaan.
Ze dacht altijd: Die orgelman, die . . .
Nu stond hij daar te draaien aan het grote wiel van zijn draai-
orgel.
Het draaiorgel zong van de komst van de Heiland der wereld.

Van Wijzen uit het Oosten die wierook, goud en mirre offerden.

En Doortje...?

Ze dacht aan moeders woorden: „Je mag altijd naar de Here Jezus gaan, als je echt berouw hebt.”

Stilletjes onder de dekens van haar ziekenhuisbedje vroeg Doortje om vergeving.

De andere kinderen begrepen er niets van.

Waarom kroop Doortje nú onder de dekens? Er was toch muziek?

Ze deed het toch.

Toen ze dat gedaan had, wist ze heel zeker: als ik beter ben, dan stap ik naar oude Benne toe. Ik zeg dat ik hem nooit meer zal plagen.

Een blij gezicht kwam vanonder de dekens te voorschijn. Het draaiorgelspel was opgehouden. Er klonken geen kerstklanken meer over het plein om het ziekenhuis binnen te dringen.

Oude Benne sjokte weer met paard en draaiorgel verder.

Hij wilde naar huis, naar zijn oude vrouw en zijn ziek meisje.

Hij kon Doortje helemaal niet zien.

Hij wist niet dat het meisje dat hem altijd zo plaagde, dáár lag.

En toch... voorzichtig zwaaide Doortje naar hem. Zo blij was ze.

Nu keken de kinderen nog vreemder, maar ze zweeg.

Ze zweeg tot moeder kwam.

Ze fluisterde lang in moeders oor, en moeder werd steeds blijer.

Haar meisje werd beter, gelukkig.

Haar meisje had nu ook een ander hartje.
Daar was ze nog blijer om.
Dat was nu het werk van de Here Jezus.

OUDE BENNE

Het was al in het nieuwe jaar!
Doortje kwam nu pas weer thuis uit het ziekenhuis. Een auto
had haar uit de stad thuisgebracht, dat was fijn.
Na een paar weken was ze weer buiten, en nog wat later ging
ze weer naar school.
Iedereen op „Welgelegen” was blij!
Kastor sprong zo tegen haar op, dat ze bijna achterover-
viel.
Ze holden weer samen over het erf.
Ze rolden weer beiden in het hooi...
De eerste woensdagmiddag dat Doortje naar buiten mocht,
stond ze te wachten bij het hek van „Welgelegen”.
In de verte kwam, slof-slof, het paard met het oude draai-
orgel achter zich aan.
Oude Benne schrok.
Daar stond het meisje weer dat hem altijd zo plaagde.
Oude Benne was weer bang voor haar.
Ze zou weer steentjes gooien naar het paard, het zou mis-
schien op hol slaan.
Ze gooide misschien weer tegen het toch al zo oude orgel. En
dan zou er iets stuk kunnen gaan.
Ja, oude Benne was bang.

Doortje was ook bang.
Wat moest ze nu zeggen?
Hoe moest ze nu doen?
Eerst stapje voor stapje, maar dan flink en dapper liep Doortje
naar oude Benne toe.
Oude Benne wilde zijn vuist al opsteken, maar Doortje durfde
toch.
Ze had het de Here Jezus immers beloofd.
Benne, oude Benne, begreep er niets van!
„Ho paard.”
Het draaiorgel stond stil. Oude Benne boog zich naar het
meisje voor hem.
Doortje vertelde hem alles... alles, van het ziekenhuis. Van
het orgel op het plein, dat kerstliederen speelde. Dat ze wist
dat oude Benne de Here Jezus ook liefhad. Dat ze gemeen
was geweest. Dat ze er spijt van had, dat ze hem zo vaak had
geplaagd. Ze vertelde ook dat ze de Here Jezus om vergeving
had gevraagd.
Ze stopte oude Benne een gulden uit haar spaarpot in de
hand.
Dat mocht van moeder, dat vond moeder best!
En de draaiorgelman?
Hij stond daar van schrik en blijdschap te beven.
Nu zou dat meisje hem niet meer plagen.
Nu kon hij veilig van de stad naar het dorp.
Nu behoefde hij de woensdagmiddag niet meer te vrezen.
Wat keek oude Benne nu blij!
Zijn ogen straalden.
Zijn handen gingen over de krullen van Doortje.
Hij boog zich nog dieper.

Dicht, heel dicht bij haar oor.
Hij fluisterde in Doortjes oor.
Oude Benne zei...

MIJN VRIENDINNETJE

De orgelman had zijn oren niet kunnen geloven. Nu kon Doortje het niet...
Verbaasd had oude Benne naar de gulden in zijn hand gekeken.

Nu keek Doortje verbaasd naar de oude draaiorgelman.
Hij had zich diep naar haar toegebogen.

Ze stond daar met haar nog bleke wangetjes, maar toch heel blij.

Oude Benne zei . . .

„Weet je wat?” zei hij, „jij moet mijn vriendinnetje worden. Ik kom iedere week langs en dan kijk ik al van heel ver of jij op me staat te wachten. Dan ben ik niet meer bang voor jou. Ik zal zwaaien met mijn hand. Wij houden toch allebei van de Here Jezus. Dat is juist zo fijn.”

Doortje had ja geknikt. Wat was ze blij dat oude Benne haar haar plagen zo maar vergaf.

Zo gebeurde . . .

Iedere week speelde het oude draaiorgel nu ook een liedje bij boerderij „Welgelegen”.

Nu gooide Doortje niet meer met steentjes.

Ze deed iets in het geldbusje van oude Benne. Iedere week. Al bijna een jaar lang!

En ze luisterde naar oude Benne die haar vaak iets vertelde van zijn oude vrouw.

Van zijn ziek meisje, dat nooit beter kon worden.

Vader had aan tafel hardop gedankt dat Doortje weer uit het ziekenhuis was thuisgekomen.

Dat ze weer beter had mogen worden.

Hij dankte de Here vooral ook voor het nieuwe hartje dat Doortje had gekregen. Dat ze niet langer Benne plaagde.

Vader en moeder dankten ook voor het wonder dat zij vriendinnetje van oude Benne mocht zijn.

Ze baden voor die oude man, voor zijn vrouw en voor hun zieke dochter.

Vader reed nu soms langs de woning van oude Benne als hij toch naar de stad moest.

Dan gaf hij verse groenten, of een stuk spek.

Doortje mocht ook dikwijls nog wat naar oude Benne brengen als hij op woensdagmiddag vanuit de stad naar het dorp langs kwam.

O, Doortje voelde zich nu zo blij.

Ze was niet meer het verwend meisje, ook op school niet.

Ze zag nu dat ook anderen haar vaak hielpen en met haar speelden.

Sommigen kwamen nu wel eens op de boerderij. Dan brachten Doortje en moeder hen een eind terug. Dan waren de moeders niet bang, als hun meisjes naar die boerderij aan de rand van het dorp waren.

En toch . . .

Het aller-, allerblijste was Doortje als ze bedacht dat ze het vriendinnetje was van de oude draaiorgelman in de stad.

Haar vriend, met zijn sloffende paard.

Met zijn oude draaiorgel.

Oude Benne, de draaiorgelman.

INHOUD

Een verwend meisje	5
Woensdagmiddag	8
Muziek in het dorp	11
Zieke Doortje	14
In het ziekenhuis	16
Het kerstfeest	19
Het draaiorgel	21
Echt berouw	23
Oude Benne	25
Mijn vriendinnetje	27